

CELINE KIERNAN

Pieriți, vrăjitoare zdrăntăroase!

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

Ilustrații: Fésüs L. Barna

VRĂJITOARE ZDRENTĂROASE

Luna era stranie în noaptea în care au venit vrăjitoarele și în care a murit tuși. De culoarea alamei și uriașă, părea că acoperă tot cerul. Privea de sus mașina pe care o conducea mama, coborând și urcând văile întunecate de țară, și ascundea stelele cu lumina ei lăptoasă.

Lui Mup nu-i plăcea. Și voia să-i spună acest lucru mamei. Voia să înceapă o conversație, dar, în noaptea aceea, și mama era altfel. La fel ca luna, mama era stranie. De obicei, când se întorceau de la spital, cântau: cântece de la radio, cântece din capul lor. Sau vorbeau și născoceau povești și mama îi explica tot felul de lucruri. (*Ce sunt stelele, mama? Sunt planete aprinse, ca soarele nostru, numai că sunt atât de departe, că lumina lor e rece și scânteietoare.*) Dar, în noaptea aceea, radioul tăcea, și tăcea și mama, iar Mup era închisă într-o bulă încordată, de tăcere, sub luna orbitoare și în capul ei zumzăiau întrebări la care mama nu era dispusă să răspundă.

Mup a întors capul spre frățiorul ei, Tipper. El dormea buștean, cu mânuțele lipite de genunchi, cu gura lui mică deschisă, salivând pe centurile scaunului de mașină. Tipper nu prea era util într-o conversație, dar ar fi fost mai bine dacă ar fi fost treaz. Poate că ar fi râs la lună și – fiind atât de mic – poate că ar fi făcut-o pe Mup să se simtă mare. Fata s-a întins cu blândețe și l-a acoperit cu pătura. Tipper și-a văzut de somn, iar Mup și-a sprijinit capul de geam și a privit cum se scurge noaptea.

O mașină cu faza lungă pornită a trecut pe lângă ei, mama a înjurat și Mup a închis ochii ca să-i fe-rească de lumina orbitoare. I-a deschis după mult timp. Trebuie să fi adormit fără să-și fi dat seama, pentru că se bucura de un vis încântător, despre ruladă caldă cu gem și cremă, dar, când mașina s-a cutremurat ușor, s-a trezit.

Afară, noaptea curgea pe lângă ele în continuare. Mup se ghemuise lângă portieră, cu fața întoarsă spre cer, și acum privea crengile copacilor de pe marginea drumului. Aceștia apăreau și dispăreau, apăreau și dispăreau în mersul iute al mașinii și între crengi erau vrăjitoare și vrăjitoarele urmă-reau mașina.

Mup nu s-a speriat – pe jumătate adormită, având pe buze gustul de cremă caldă –, însă a pri-vit încruntată vrăjitoarele, cu o bănuială vagă că

ceva nu era în regulă. Treptat, atingerea rece a gea-mului s-a strecurat în creierul ei somnoros și mur-murul motorului a căpătat contururile realității. Toate micile scârțaituri și zornăieli ale mașinii în mișcare au devenit puternice în jurul ei și, când calmul lumii de vis s-a risipit, Mup a știut cu cer-titudine că era trează de-a dreptul și că în copaci erau vrăjitoare și că vrăjitoarele urmăreau mașina.

Erau și vrăjitori, și vrăjitoare – toți săreau din creangă în creangă, zburdând pe lângă ei cu viteză mare. Nu erau decât umbre ascunse printre um-bre, așa că Mup a trebuit să-și concentreze privi-rea ca să-i poată vedea. A privit atât de mult timp, încât a început să adoarmă la loc, convinsă pe ju-mătate că, până la urmă, chiar era un vis. Atunci una dintre vrăjitoare a sărit dintr-un copac în altul și silueta ei a apărut ca o pată neagră pe fundalul cafeniu al cerului. A planat, după care a coborât într-un arc de cerc, iar hainele i-au fluturat înspre spate, ca niște aripi negre și zdrențuite. Întinzând mâinile palide înspre crengile următorului copac, vrăjitoarea s-a uitat în jos, spre mașină, și a întâl-nit privirea lui Mup.

Fata s-a ridicat în capul oaselor. Brusc, îi era teamă.

Chipul vrăjitoarei era un oval palid și lucitor, iar ochii ei negri erau lipsiți de expresie. A aplecat

capul, contemplând mica creatură dinaintea ei, și pentru Mup întreaga lume a încetinit și a încremenit între două bătaii de inimă. Pentru un moment care a părut că durează o eternitate, privirea vrăjitoarei a umplut noaptea, apăsând-o pe Mup din ce în ce mai mult, până când s-a simțit mică și neajutorată și neînsemnată. Apoi vrăjitoarea a dispărut.

Inima lui Mup și-a reluat bătăile. A inspirat adânc. S-a repezit la geam și a întins gâtul ca să vadă afară. Vrăjitoarea trecuse în copacul următor și hainele îi fluturau în urmă. Înaintând din creangă în creangă, ținând fără efort pasul cu mașina, nu s-a mai sinchisit să privească în jos și nici frații și suratele ei nu și-au mai coborât privirile.

Mup s-a întors spre mama, care stătea aplecată peste volan cu o expresie sumbră.

Tuși îi spusese că, dacă vedea cumva vreodată vrăjitoare, trebuia să-i spună. „Nu contează *ce vor de la voi*”, i-a zis tuși, ridicând mâna ca să reducă la tăcere întrebările lui Mup. „Îți ajunge să știi că, dacă se întâmplă să vezi vreuna, trebuie să-mi spui. Dar numai mie să-mi spui. *Pricepi? Nu e nevoie să știe mama și tatăl tău.*”

Mup și-a întors privirea spre copaci. Când tuși îți zicea să faci ceva, ei bine, trebuia s-o faci. Trebuia s-o faci *cum trebuie*. Dar Mup nu se așteptase ca vrăjitoarele să fie atât de înspăimântătoare. Mereu

își închipuise că, atunci când soseau, tuși *avea să fie cu ei*.

Chiar n-avea voie să-i spună mamei?

Tot drumul, vrăjitoarele au urmărit mașina și Mup le-a urmărit pe vrăjitoare. Din când în când, le vedea traversând spațiile dintre copaci – una, două, trei, patru, cinci, șase vrăjitoare –, iar hainele lor învălurite și chipurile palide se conturau clar pe fundalul cerului. Dar, în mare parte, goneau printre umbre, erau greu de văzut și mai greu de crezut.

Brusc, șirul de copaci s-a întrerupt și Mup s-a trezit holbându-se la stelele golașe. S-a ridicat în genunchi, foindu-se sub centura de siguranță, și a privit cum copacii se făceau din ce în ce mai mici în urmă. Niciun semn de vrăjitoare.

Mama a virat și farurile au ajuns brusc pe fațada casei lor, luminând straturile de flori, tufișurile, castanii înalți. Mup a rămas în genunchi, privind prin geamul din spate, în timp ce mama a deschis ușa care dădea în hol și s-a întors să-l ia pe Tipper din scaunul lui.

— Hai, Mup, a spus mama, ridicând pe umăr trupul adormit al lui Tipper.

Mup a ezitat. Se stârnise furtuna și grădina era animată de zgomote. Castanii se agitău ca o mare învolburată și frunzele lor zburau prin dreptul evantaiului de lumină care se revărsa prin ușa de

la intrare. Părul mamei flutura în jurul chipului obosit, i se strecura printre buze și îi intra în ochi.

— *Mup!* a strigat ea nervoasă.

Fata a inspirat adânc și a sărit din mașină. Noaptea vuia în jur și Mup a alergat din răspuțeri de-a lungul gazonului culcat la pământ de furtună. *Grăbește-te, mamă*, a gândit ea, *grăbește-te!* În urma ei, mama a trântit portiera și a pornit încet pe aleea cu pietriș fărâmicios. Peste zgomotul furtunii, printre freamătele copacilor, s-a auzit un fâlfâit puternic, ca al unor haine spulberate de vânt. Mup a ajuns în căldura roșiatică din hol și mama s-a răsucit pe călcâie, trântind ușa de la intrare și scuturându-și stropii de ploaie din păr.

În casă era cald. Era liniște și pace. Noaptea înfiorătoare era exilată afară.

Mama a oftat și a pornit pe coridor.

— Pune-ți pijamalele. Cina-i gata într-un minut.

— Mama, spuse Mup, vrând să-i zică despre vrăjitoare în ciuda a ceea ce-i spusese tuși.

— Șșș! O să-l trezești pe Tipper.

Mama deja a trecut de colț și a intrat în camera lui, de unde s-a auzit un clic firav, semn că a aprins lampa de veghe. Lumina blândă s-a adăugat familiarității holului și Mup a rămas tăcută, nehotărâtă.

Dar chiar le-am văzut, a gândit ea. *Doar nu am visat... nu?*

Badger s-a ivit din bucătărie, împingând ușa cu capul lui mare și turtit. Și-a arătat zâmbetul câinesc, scâncind de veselie, în timp ce fundul i se scutura la fel de rapid ca și coada.

— Bună, băiete, șopti Mup. Ce faci?

Bătrânul ei prieten s-a lovit cu coada de pereți și și-a vârât capul greoi sub brațul lui Mup, adulmecând mirosurile interesante adunate de pe drum pe mâinile și haina ei și lingând-o pe față, astfel încât fata a fost nevoită să-l îndepărteze cu pupăturile lui băloase cu tot. Totuși, a izbucnit în râs.

— Ți-a fost dor de mine?

Dar Badger deja privea dincolo de ea, spre ușa de la intrare, și blana de pe ceafă i-a înțepenit sub degetele fetei. Un mârâit surd i-a huruit în piept.

Mup s-a întors să se uite. Era doar ușa de la intrare, solidă și tare, așa cum o știa. Cele două geamuri lungi, așezate de o parte și de alta, îi oglindeau pe ea și pe Badger: un labrador negru, bătrân, cu blana căruntă în jurul botului, și o fată cu ochi negri, îmbrăcată într-o jachetă roșu-aprins. Amândoi priveau ușa îngrijorați. Vântul gemea și făcea cutia poștală să zornăie. Zguduia lemnul dur și suiera alunecând pe sticla fragilă. Mup l-a strâns

pe Badger pe după gât și s-a întrebat dacă mama învărtise cheia în broască.

— N-ai să ghicești, șopti ea în urechea lui Badger, ce am văzut în copaci.

Telefonul a sunat și amândoi au tresărit. Inimile le-au zvâcnit în piept.

Sonerie s-a auzit din nou. Sunetul ei ascuțit a spintecat aerul.

— Mup! a strigat mama. Răspunde la telefon.

Mup a privit iarăși ușa de la intrare. Acum vântul o făcea să bubuie de-a dreptul. Întunericul de afară apăsa geamurile.

— Mup! a strigat mama. Telefonul!

Fata a făcut pași mici înapoi, cu brațul în jurul grumazului lui Badger. Fără să-și ia ochii de la ușă, a ridicat receptorul.

— Bună, tată, a spus ea.

Râsul tatei s-a auzit de departe, subțire și suierat.

— Cum de știi mereu că eu sunt?

Mup a ridicat din umeri. Afară, furtuna s-a oprit deodată, ca și când le-ar fi ascultat conversația. Pe măsuta de lângă Mup, pe care stătea telefonul, se afla o fotografie: tata, cu fața lui întunecată, zâmbind de sub o cască galbenă, cu aparatul de sudură ridicat în semn de salut. Era înconjurat de grinzile

portocalii ale platformei de foraj și, în spate, cerul și marea se contopeau într-un albastru vesel și nemărginit.

Mup a închis ochii și a încercat să găsească în gând drumul spre tatăl ei. Era un mic truc pe care știa să-l facă cu telefoanele. De obicei, părea ușor: era de ajuns să se relaxeze și să îngăduie gândurilor să zboare pe fir. Persoana de la celălalt capăt apărea zâmbind, ca și când ar fi stat chiar lângă ea. Dar, din cine știe ce motiv, în noaptea asta, Mup nu reușea să străbată distanța dintre ea și tata.

S-a încruntat.

— E soare acolo, la tine, tata?

Tata a râs din nou.

— Sunt în Scoția, a spus el. Avem aceeași zi și aceeași noapte.

— A, da, a spus ea.

Uneori, în locurile în care se afla tata, ziua și noaptea erau altfel – uneori, Mup pierdea socoteala. Privirea i-a alunecat iarăși spre ușă. Dacă i-ar zice tatei despre vrăjitoare? Ar fi în regulă? Probabil că nu. Tuși nu prea îi povestea nimic tatei.

— N-ați răspuns adineaori, a spus tata. Erați cu tuși Boo?

— Da.

— Tuși e...? Ce mai face?